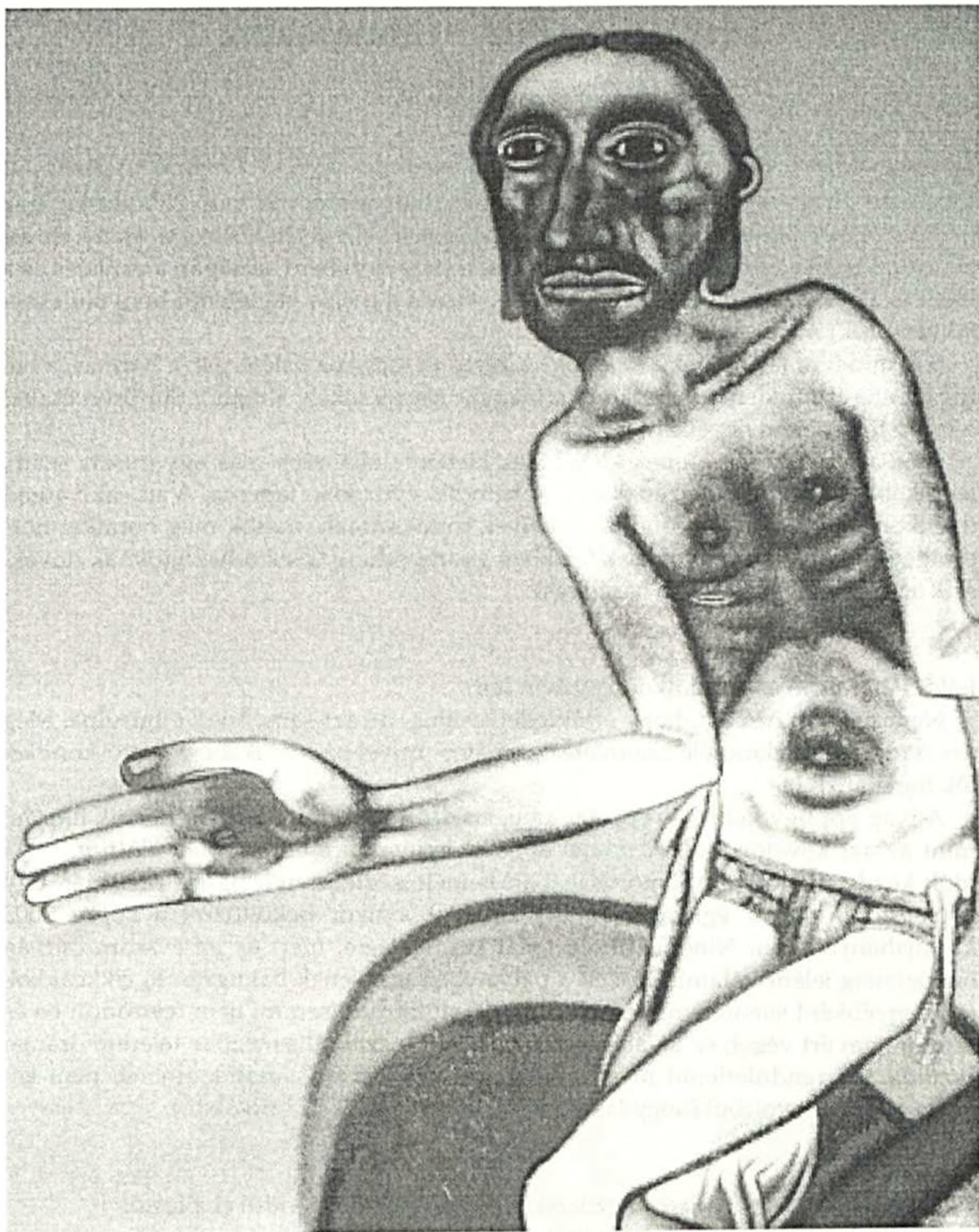

Földi Péter festőművész 60 éves

HANN FERENC

Fésületlen sorok születésnapra

– Földi Péternek –

Jól tudjuk, hogy a számoknak mágikus-misztikus jelentésük van. Különösen igaz ez Földi Péter bonyolult, alapvető létigazságokat felfedő festészetére, mely lényegében az ember és a kozmosz kapcsolatát, a létezés mibenvalóságát, a születés és a halál (s az eközben megtett végtelenül egyszerű s mégis végtelenül bonyolult cselekvéssorok) misztériumát beszéli el.

Sok mindent jelentenek a számok. A zérus (a tojás) az ősléteezést; a hármas, a hetes jelentését mindenki ismeri, aki a magyar népmeséken, s nem a Simpson család bárgyú történeteinek nevelkedett.

A 60-as szám a mi – kinek kies, kinek kietlen – tájainkon csak egy puszta szám, leginkább korjelző: nemzedékünk a hatodik évtizedét tapossa. Van, aki vigad ilyenkor, van, aki elkomorodik, némelyek tortát sütnek, mások meg boraikat hörpintgetik; bizony immáron csak lélekben gyarapodunk (csak a hazugoknak növekszik az orra olcsó vicclapok hasábjain).

*

Földi Péter festő és gondolkodó 60 éves lett.

Nem nagyon hiszem, hogy ettől fellelkesülne, de azt sem, hogy elbúsulna. Még azt sem, hogy valamiféle számvetést csinálna, mivel az leginkább a kettőskönyvek foglalatossága.

A Nap éppúgy kel fel és éppúgy nyugszik le augusztus havának tizedik napján, mint az azt követően, az *Aranykapu* éppúgy nyitva áll a beavatottak előtt, mint az idők kezdetén, s az a nyomorúságában is méltóságteljes női figura pontosan úgy kapaszkodik fel az égi lajtorján ma is, mint amikor beköltözött a képbe 2003 kitudjahanyadikán. Nincs szükség tehát számvetésre, mert ez az évszám csupán biológiailag jelent valamit, hiszen a pályáívből nincsenek bakugrások, cikkcakkok (ami egyébként jelentős művészeknél is elő-előfordul), semmi nem fejeződött be és semmi nem ért véget; ez a valóságot is valamiféle szakrális mezőbe telepítő drámai „színdarab” rendületlenül megy tovább, a „rendező-író”, mondhatnánk, nem enged a negyvennyolcból (hogy lazuljunk egy picit a számmisztikában).

*

Voltaképpen már a kezdetek kezdetekor eldőlt, merrefelé indul el a festő.

Hazai előképei nem nagyon voltak.

Főiskolai mesterei (Blaskó János és Seres János) „legfeljebb” az etikus művészi magatartást, mint megkerülhetetlen, kötelező mintát adták át neki (s ez egyáltalán

nem lebecsülendő dolog), van Gogh pedig a festői hitet, a festői erőt, a világi hívságokkal való szembenállás lehetőségességét... És még valamit: azt, hogy a legbanálisabb, legföldhözragadtabb tárgynak is helye lehet a magas-művészetben.

(Földi Péter a hetvenes évek derekán a Salgótarjáni Öblösüveggyár KISZ klubjában állította ki a *Termés* című munkáját. A képen egy Rembrandt-barna tónusokkal megfestett szakajtóban halmozódó hagymakupac volt látható, erős felülnézetben. Van Gogh Borinage-ban rajzolt szakadt bakancsai jutottak eszembe azon a délutánon.)

*

Hogy később mi történt, azt megírták a művészettörténet-tudomány legjobbjai, elsőképp Supka Magdolna, Manna (néni), aki bizonyára az égi mezőkben sem képes lemondani vágáns betétekkel tűzdelt igaz és okos mondatairól, Nagy Pali író és mecénás, a Párizsba szakadt kiváló barát, Pap Gábor, a misztikus bölcsele, és más jeles elmék.

De derekas munka H. Szilasi Ágota kitűnő tanulmánya abban a summázó szándékú albumban, melynek végtelenül egyszerű címe tartalmazza a lényegét: *FÖLDI*.

Post scriptum: Kedves Péter! Isten éltesse!

